

REGÉLŐ.

Pesten csőtörtőkön július 16^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csőtörtőkön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Amália sirja.

Édes volt pillanata, mint epedő vágy; szende mint kelő álm; arcjai puhák, mint tej, és fehérek 's kedvesek; szemein nyugalom ült, ajkán szerelem fészkel, keblét jóság lakta; de elhervasztá a' halál, és ez mind elhamvadt.

Életem marczona volt, mint zugó fergeteg, rideg mint avult sir; de egy kebel magához ölelt, mellyen, mint gyermek anyáén, sirhattam. — Ez Amália volt. — De ő nincs többé, 's én egyedül állok néma fájdalommal; az erdő lombjai hallják fohászaim — 's azok olly kevéssé értik, mint az emberek.

Kívánjátok talán tudni, ki volt Amália? Vágytok tán egy cseppet látni keservim tengeréből? — Jertek, halljátok; 's ha talán könyeim árja nyugtot parancsolna, sirjatok! — Hiszen sirni nem szégyen. Férfiak, hon emberei, kiket sors csapásai 's a' zsarnok sújtó pallosa meg nem renditettek, sirtak; könyek eliteltt gaznak is enyhet szereznek.

I.

A' gyermek.

Szegény voltam! — hallottátok-e? — szegény voltam. — A' szegénység átok, 's ez átok azon óráig üldöz, melly a' túl-világnak átszüli a' nyomorok fíját.

Becsületes és gazember lehettem; a' történettől függött áldásom és átkom. — Én erről nem gondolkoztam; mert eszmél-e az ifjú? gondolkodik-e a' gyermek?

Gyermek voltam! — Azt mondják, a' gyermekek boldogok: — én boldog nem voltam. — Örömtől feszült kebellem siettem azon sötét falak rejtekeibe, hol oktatóim az ős kor dicső tetteit meleg szavakkal rajzolák; 's gyönyörben szikrázó szemeim gunymosolyokba ütköztek; — baráti jobbjomat megvetés viszonzá; lábnyomaimat irigységgel tapodta. — 'S tudjátok-e, mit tanultam? — Az

embereket gyűlölni. — 'S talán bámultok! — Bucsút mondtam a' tudományoknak.

Boldog szabadságban uszkált képzetem; az ős anya, a' természet keblén nyugvám; a' lélek magasan szárnyal a' sokáig nélkülözött istennő ölén, hol nem én keresem az örömet, hanem az öröm engem.

De ismeretvágy 's tapasztalás utáni sovárgás lepett-meg.

Láttam német hon elméleti életét, 's gondolkodtam; izeltem a' francia könnyűséget, 's komolyságom higgadt; bámultam Schweitz köszikláját, 's imádtam az Istent; a' középföldi tenger bús moraja csengett füleimbe, 's boldog nem valék! — nem, mert senki sem szeretett. — A' szerelemben két lélek angyallá párosul, 's eget teremtenek; — boldog nem valék; nem, mert barátom nem volt. — A' barátság két kebelt testvérré, két érzelmet egy 's rokon neművé varázsol. — Szerencsés Patroclus! volt ki őt megboszulja.

Egyszer tündöklött-fel napom, 's utána beköszöntött a' régi tél, a' régi éj; — én megismerém őt; hiszen hozzá voltam szokva.

II.

Az ifjú.

A' csepegő víz pyramisokat alakított; lépteim alatt csikorgott a' földlepel; a' berna fűtöket óvólag hattyú-szin ülte-meg; utósó hangját kondítá-el a' hatalmas ércz-nyelv; buzgó hivek, néptömeg nyomult a' Serviták egyházához.

Engedjetek-meg! emlékezetem lapjait sötét borúk csapkodták, 's a' kormosult falak a' multnak csak képeit adják név nélkül.

Áhitatos ima emelkedett a' láthatlanhoz; amaszt rebegek reszkető ajkaim, 's ugyan azon perczben szemeim adója, egy hálás könny-csepp, fagyott az egyház márványához; — és az ég meghallgatá könnyörgésemet; a' nap felém lövelé sugárait; idegeim fagya enyhülni kezdett; egy hölgy üdvözítő képével kereste a' könnycsepp birtokosát; nedves szemeim elárulák érzelmimet; pillanata angyal-karokkal emele egy bűvországba, 's csillagaiból egy szép reményű ige parancsolá, hogy még éljek.

'S e' hölgy Amália volt.

Naponnan láttam őt; pillanataink érték egymást; lelkeink rokonultak; nem szólltunk; mert van-e szüksége szavakra egy szerető nő látát olvasztó szemsugárainak 's egy művész ifjú vágygyal dobogó hő keblének.

Szerettük egymást.

Mi a' szerelem egyéb, mint lélekismeret? Mi ismertük, szerettük egymást; boldogul álmodtunk; és ki szemünkre vetné, hogy

álom által csalódtunk, az nem tudja, hogy minden szerencse csalódás és szerelem a' legédesebb álom.

Amália atya innepet adott; évek óta először nyíltak-meg vigalomnak a' kereskedői csarnokok. — Az ajtó felpattant 's Amália halványan, mint elítélt ártatlanság, lebegett-be atya karján. — Egy pillantata, melyben az élettől megváló léleknek utósó fénye lobogott, hafott hozzám; tántorgott, beteg volt.

Én értém őt! lelke mezetlenül állt előttem, mint Isten szemei előtt a' tenger mélységének titkai. Pokol kinaít és ég kéjeit érzém; ez nem volt önzés; ő érttem szenvedett, pillantata hangos beszéd volt.

De az atya árúi közé sorolá leányát, — 's Amália eladatott. — Tudjátok-e? vannak népek, miveltt országok, hol szivekkel 's árukkal egyiránt kereskednek, 's a' kábult férj megvásárlott nejét győzedelmi örömmel karolja-át a' szerelem-hideg lakodalmi teremben.

Könyörögtem: Amália sirt. 'S az öreg kemény maradt, mint vas-törvény; kérlelhetlen mint Brutus; — tulajdon-fiját vinné áldozatra.

Csak a' közönséges ember kevély, midőn boldog; 's roskadoz, midőn szerencsétlen. — Én balsors növendéke voltam, kora vészek edzék lelkemet, 's e' csapás nem sujtott.

Van az emberi képzetnek egy gyermeke, mely az anyát játék-eszközüln használja. — Ez gyermeket reménynek nevezzük. Édesen simult keblemre; kedves jövővel csacsogá telefüleimet, 's éledni kezdék.

Értitek-e, mit akarok? Amália nem ment férjhez.

'S a' gondviselésbe vetett hitnek utósó szikrája lánggra lobbant; keblem hamvadzó vulkánja újabb rettentőbb erővel tört-ki; a' merényekre éretlen félénk ifjú tervekbe álmotta magát, 's a' boldogító mámor valót értelt; tettet szült.

Amália enyim lett.

És én gyenge ember örülék; nem értém a' természet folyamát; elfelejtém, hogy a' virágos nyár után zordon tél következik; hogy a' szép napot komor rémes-éj váltja-fel; hogy a' kedves derűt mennyköves ború üzi-el.

Még most sem merem meghatározni érzelmeimet; soha sem birtam rendbe szedni életem e' szakának történeteit. — Regény, igaz, látszat és való keveréke lepte-meg ilyenkor agyamat: de ő enyim volt; — a' Szerviták egyháza néma falai, egy tisztas szerzetes, és Isten hallák eskünket; — egy partvidéki mezei lak. 's a' szent természet tanúi boldogságunknak.

Gondoljátok tán, a' makacs öreg áldását adta? — Nem az átkok legszentségtelenebbike görgött az enyészet méhébe; 's hinennem kell, ez átok büntető Istenként nyomozott. — Elfogattam; a' szigorúság, erőszak, igaztalanság minden fokozatát éreztették velem; szellemileg, erkölcsileg akartak semmivé tenni.

Erényeink közt legtündöklőbb az állhatatosság! — Az állhatatos gonosz nem olly szánandó, mint az ingatag szélvész fija, ki minden véleményt pártol, mindig a' legutósó eszmék rabja, 's minden mosolygó arcznak barátja.

Vas türelemmel szenvedtem az emberi kór-képzet zsarnok méltatlanságait. — Igaztalan ügy nem várta ellentállásnál lankadni szokott; az erőszak megtörik; 's a' béke-nemtő diadalmasan karoljaki bűnhelyéről elismertt gyermekét.

Szabadon bocsáttattam. 'S Amália törvények oltalmánál fogva enyim lett. Boldog voltam, költőileg boldog; mert szegénynek egy kis öröm, virág, tövisek közt, midőn hatalmasoknál, dús termekben, ezer rózsa illata csak pillanatig bájol, 's azon fájdalom, melyet egyetlen tövis okozott, sokáig tart, — egy eset gyönyörűségek közepette hasonlít a' tövishez.

Öt év viradt-fel 's öt év alkonyodott-le, és azon forrás, melyből üdvemet meritgetém, kifogyhatlan volt; élv-perceinket nem zavarta tolakodó szentelenség; ezélra vigyázatlanul izeltük természet ölen az éleletet; 's mintha minden öröm pillanatra szorított volna, egyik kehelytől másikhoz tántorogtunk. — A' szende természet édes árnyai hűs süttogással, bizalmasan integettek, 's a' kebel lankadsága feleledt a' szelid leheletre, melyet nyújtott; — minden ponton egy barátságos alak csábítgatott oldala mellé. — Igen, illy boldog élet csak boldogok munkája lehet; igen, a' mi minden pontról mosolygott felénk, az a' megelégedés istennője volt.

Higyjétek-el, a' világ történetei fagylasztó hidegek, szárazok asszonyi lehelet nélkül; — a' világ nők nélkül számpélda, unalmas iskolaterem; a' nő szerelme, ha égető sirocco-ként lankaszt is, kellemes.

'S Amália édesen beszélt, mint Peri; szemei a' három király vezérsillaga; bőre fehér, mint pehelyfelhő; szája kicsi, édes mint szerelmi szó; termete mint Libanon czedrusa; őt csak nézni kellett, 's boldog voltam.

Láttátok volna őt amaz árny-gazdag platan lombjai alatt! Kis fehér keze, mint arabiai jó illat, szárnyalt arczaimon; mint édes keserű álom feküdt karaim közt, 's ölében szerelmünk gyermeke. — Forró volt, mint szerelmi halála első estvéjén; szeme mint csókolódó angyal függött pilláimon, 's ha e' domenichinoi képet hideg-

lenétek; hallania kelle, miként mondá a' lemondásnak isteni hangján; „s most már ugy-e senki sem tilthatja, hogy ne szeresselek!“ —E' hang legbensőbb szívemet lágyítá-meg.

De a' mindeneket korlátoló láz lepte-meg éltém műszerét; — 's a' művészkedő kezek henyélni kénytetettek; eszméim szabadsága szabályok közé sötétült; erőm sziklája repedezett, és a' csak kevéssel előtte boldog kis kör a' vak sors igen magas fokára jutott.

Amália a' halál legbájosabb asszonya karjain hordott; minden segéd-eszközt kimerített. — Későbbben hallám, mint térdelte kevély atyja márvány-küszöbeit; mint kulcsolta bánat-aszalt karját az ősz tigris térdei körül; mint taszítá őt ki a' durva kegyelmetlen az inség sárga ölébe.

'S ez szeretet műve volt.

Higyjétek-el, a' nő lehet még olly szép is: de csak a' szerelem, a' feláldozás teszi őt bájlóvá.

Engedjétek helyet könyeimnek! — éltém regényének e' szakáról keserű fájdalom, édes öröm, 's hála-könyük nélkül nem emlékezhetem.

És most! — igen, ez idő pontra esik — egy rettentő elősejtés szállta-meg képzetemet; még mindig a' halál-ágyon veszteltem; Amália és a' kis Julia mellettem. Naponnan halványuló arczán hitem fonyadozott; lankadt szemtényeiből reményem kiaszott, 's még is csak közelléte erősített: de most napok óta Amália csak egyedül ült mellettem. — Nem kértem, nem felelt: vonásait olvasám, sejtésem valósult. — Julia, a' legtisztább szerelem gyümölcse bimbójában hervadt-le. — Még most is csudálom, hogy ez végecsapás nem volt gyenge élet-erőmnnek; hogy hitem' és eszemet nem veszítém.

Kellemes idő volt, millyen a' májusi olasz légaly. — Amáliától vezetve, miként ujszülött, tanulék ismét járni; — elgyengült angyali műszere biztalan támaszul szolgált korhadtt sártetememnek. Láttam, gyengéd szövétű lelke megrokkant, 's finom érzékei, mint mimosáé vész után, halál csókjait hordák. — A' természet bárson pamlagán nyugvánk.

Szokatlan zaj, emberek közeledének. — A' többiek közül egy alak fejlett-ki. Mi reszketni kezdék. Amália atyja volt. — „Szerencse veletek — mondá — Frankfurtban nagatyád testvére meghalt, 's roppant pénzeinek örököse vagy. — Vége legyen a' gyásznak, vége a' félreértéseknek; ide atyai karaim közé!“ — Hévvél ölelt karjaiba, melegen szorongatta kezeimet: de hangot nem tudtam teremteni.

O pénz! o emberek!

Voltatok-e már ellenében olly barátoknak, kik reményeitek boldog álmait szétrombolák? — Öleltetek-e olly atyafit, ki sziv-eireitek legtisztább vércseppje után sovárog; ki, mint vérszomjas héja; orkodik körületek, 's mint az éj madara rettegteni a' sötét órák nyugalalmát? — Illy érzet szállta-meg keblemet; kábult eszmélet, roncsolt kedély, lélek-sülyedés rohama lepett-meg. Inogtam, — és sokáig nem érzém a' létét.

(*Folyt. következik.*)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Az új lövészház alapkövének letétele (a' városi erdőelőtti kertek keleti oldala elején) mult csütörtökön, jul. 9-én, esti 6 óraker nagy pompával ment végbe, melynek fényét leginkább nevelte ő cs. k. főhercegsége mélyen tisztelt fens. nádorunknak jelenléte, ki az alapkö-letételében személyesen résztvenni méltóztatott. Ő fensége az ujan készült igen esinos épületnél taraczk durrogások, 's tömérdek népség zajos éljenzései közt üdvözlötven, az ország fő hadikormányzója 's tábornokság, a' t. n. vgye, Pest város és lövészek küldöttségeitől fogadtaték, és a' virág-ágyakkal diszített udvaron (hol katonai két zenészsereg, a' polgári lövészcsapat 's ezeknek hangszalai egyenruhában voltak felállítva) vezetteték a' lövész-épület oszlopos csarnoka alá, hol az alapkönek szántt kis boltozathoz (éppen a' középajtó alatt) levezető lépcsők valának. Itt t. Tölgyessy János ur, Pest városi polgármester, rövid üdvözlő latin beszédet mondott ő cs. k. fenségéhez, melyet a' f. főherceg szokott kegyességgel 's leereszkedő nyájassággal viszonzott. Ezek előtt 's közben a' zenészcsapatok a' „Isten-dícséret“ zengedeztek; az éljenzések pedig ismételtettek. Erre a' vernyeges márványból készült alapládába berakattak az előbbi lövészház alapkövéből kiszedetett régibb arany 's ezüst pénzék, ezekhez pedig a' folyamatban levő újabb ezüst pénzék tétettek; mellyék helyeztettek azon üveg hengerkék, mellyekbe részint pergamenen részint erős regal papirosra, az intézet ügyviselője, t. Srányi Jánálal készült irományok, más egyéb rajzokkal voltak légellenesen úgy becsinálva, hogy azokat belőlek kivenni csak az üveg hengernek összetörése után lehet. Ez irományok 's rajzok közt vannak a' pesti lövészháznak, az 1838-ki Duna-áradásnak történetei, a' városi két tanács, polgári és műkedvelő lövészek tagjainak névsora, budapesti, jövőendő állóhid rajza, 's a' nevezett áradásbeli földkép mind külön üveghengerben. A' köláda befedeztetven, 's a' kis boltozat is ő cs. k. fenségének személyes részvéte mellett befalaztatván, példáját a' jelenvolt előkelők számos tagjai követték. Megvizsgálván ennek utána ő cs. k. fensége az épület egyéb szobáit, jó ideig a' lövészkeretre szolgáló terrasseon méltóztatott mulatni, 's 7 óraker ismételt tisztelkedés, zenehangok 's ő fens. igen kedvező egészségre mutató külseje felett örvendő éljenzések közt hagyá-el ezen új intézetet, melynek mi is ohajtott sikert 's virágzást ohajtunk. — Az első szabad lövészmultság vasárnap, jul. 12-én adatott, és pedig, mint minden illy multság elsője, a' város részéről. — Az igen diszes kapu külsején következő felirat olvasható: REGNANTE. FERD. I. IMP. AVST. HVNG. BOH. REGE. H. N. V. PATRE. PATRIAE. CIVIS. PESTINENSIS. EXSTRVXERE. MDCCCL. — Ugyan e' kapu fölött az udvar felé szolgáló oldalon: T (igy) ZÉLRA ÜGYELJ. — Az építő mester Zitterbart Mátyás ur.

Gyász h i r. Pesten folyó jul. 8-ka rövid ideig tartott agyvelő-gyuladás következtében hunyt-el t. Monostori Vörös István ur, kir. directoralis fiskális szeretett özvegyét, Lauter Emilia asszonyságot 's négy árvát hagyván maga után; — 9-én pedig rögtöni gutaütés által mult-ki élete 51-ik évében t. Thaisz András ur, kir. táblai ügyész, több t. megye táblabírája, a' magyar tud. társaság levelező tagja, a' tudományos gyűjteménynek tiz évig (1818 — 1827) volt szorgalmas redactora, kinek hült tetemei jul. 11-én vitettek a' váczai ut melléki temetőbe. Gyászolják őt: hitese szül. Stöckel Vilhelmina; és gyermekei, Elek, Gyula, Károly, Péter 's Geyza.

KÜLÖNFÉLE.

Amerikai törvény. Egyik amerikai lap következő, 's ha igaz, minden esetre igen különös anekdotát közöl. Newjersey statusban olly becsesek voltak korábbi időkben a' lovak, hogy a' lótolvaj minden körülmény nélkül halálra ítéltetett, holott a' gyilkosság csak csekély bűnnek tekintették. Nehány év előtt egy ember ló-tolvajlás miatt fogatván-el, halálra kerestetett; mint-hogy azonban a' hely, hol kivégeztetnie kellett volna, a' népnek kedves helye, az eskütszék pedig hollandi volt, a' vétkes csak gyilkosságban marasztaltatott, és felakasztás helyett csupán börtönbe zárattott.

Arab nyelv gazdagsága. Az arab nyelv ezer külön szóval bír a' szablya, öt százzal az oroszlan, 's két százzal a' kigyó kifejezésére.

Gőzházasság. Bizonyos angol nemes nem régiben templomban volt, 's isteni tisztelet alatt egy dámának jelentéstele intett; a' dáma viszonzá intéset. Temblomból kijöven az ajtóban találkoztak. „Én intettem önnek“ — mondá a' férjfe. — „Én is önnek“ — lön a' dáma válasza. — „Itt az oltár!“ — mond a' gentleman. — „S ott a' pap!“ — egészíté-ki a' dáma. — „Mi gyönyörük e' gyermekek!“ — kezdé ujjal a' nemes. — A' dáma ujjait kezdészámlálgatni. — „Én nőtelen vagyok!“ — mond a' nemes — és ön, férjtelen-e? — „Igen — válaszolt a' pap felé tekintő dáma — 's szeretném, ha ön nőül venne.“ — A' nemes: „Kérem karját!“ — „Parancsolatja szerint!“ — felelé a' dáma. — A' szót tett követé, 's az isteni tiszteletet összekelésökkel végzék-be.

D w i g h t, amerikai író, ki Greenfield-ben (Connecticut) lakik, következőleg ítél Europa felett: „Tekints buvárkodó elmével Európára! Mi tün szemeidbe? Mit látsz alkotmányaiban? Folt hátán foltot, ócska, ernyed, alig összefüggő goth öltönyt. Európában minden ellenzet disztelen pompa 's mászó alávalóság, melly minden fényt imádni tartozik; iszonyú gazdagság, iszonyú nyomor, tengernyi henyeség, elaléló szolgálatra készség, nagyszerű egyházak, bős vallástalanság. Mindenütt fenyítő börtönök 's mindannia tömve gonosztevőkkel; legragyonzóbb paloták 's legdüledezettettebb putrik lakóinak fej 's sziveik divatnak hódolók, divatra büszkék. Európában minden megvásárolható: hűség, barátság, szerelem, vallás és eskü. A' camäleon színei nem könnyebben változók, mint ott az arcok. Egy europai arc minden pillanatban megteszik de minden pillanatban meg is esal. Vigyázz csak az Europai nyelvére, gyorsan pereg az, mint kigyóé, 's ugyan azonegy lélekzet alatt hizelgést 's rágalmat sziszeg.

Sorshuzás Nápó lyban. Ha ki az északi és déli nép jelleme közötti különbséget akarja látni, csak egy sorshuzást tekintsen-meg Nápó lyban, miután ollyat már nálunk is látott. E' sorshuzás a' Vicarián történik, nyaratszaka esti 6 — 7 óra közt. Két órával előbb már minden zuga tömve a' jog-

palota nagy teremének, a' karzatok pedig leszakadással fenyegetnek az élen-
ken mozgó rongyos nép terhe alatt. Az utszák szintén tömvék kandiakkal. A'
meghatározott órában fordul a' kerék, 's a' zaj helyébe siri csend lép. Az első
szám megjelen: a' teremet ezer hang lármája rendíti-meg. A' jegy ablakon
keresztül egy e' ezélra rendelt férjfiúnak vettetik, ki azt hangosan kikiáltja
egész utszán bódító zaj fut végig. Ismét esend lesz; a' második számmal az
előbbi zaj ismételtetik, és így tovább harmadiknál, negyedik 's ötödiknél. Mi
azonban minden hihetőséget felülmul: az a' nyerteseeknek örömjaja, bakugrá-
saik és eszelős taglejtéseik, míg ellenben a' vesztesek ajkairól a' kétségbe-
esés minden kifakadása pereg-le. Átkozódnak, káromkodnak; különösen ki-
kelnek szent Januarius és a' sorsjátékok védszentje, Pantalón ellen, kinek
gyertyákat, miséket, mi több, még a' nyereménynek egy részét is felajánlot-
ták. E' bizarr látvány rémitőleg hat az idegenre. De mind az esztelen düh,
mind a' balga öröm zaja csak hamar elesendesül, és mindenki haza tér dolga
vagy is inkább a' „delizioso far niente“ után látni.

A' Peruiak kárhozása abban áll, hogy czápa étvágyával 's tü fo-
kányi nagyságú szájjal birnak.

Hajlékony kö. A' londoni Athenaeum tavaszutó 2-káról egyik calcut-
tai laphól e' ritka különösséget közli. — „Calcuttában, az ázsiai társaság
muzeumában, nevezetes tárgy van, t. i. egy hajlékony vagy ruganyos kö. Ez
külszínre nézve szemered (granit), 2 $\frac{1}{2}$ hosszú, 6'' széles és mintegy 1''
vastag. — Ha a' követ egyik végénél fogva fölemeljük, közepén meghajlik, 's
minél magasra emeltetik a' kö, annál nagyobb lesz a' hajlás. Letéve ismét
viisszanyeri előbbi alakját.

Feltámadt halott. Egy francia péknek életét kedves nője kelle-
nél ürmösítette, vagy inkább keserítette. Rógóta éltek már nyilvános egyen-
lenségben; az egész szomszédságnak tudtára volt e' gyengéd viszony. — Egy
nap eltűnik a' nő, vagy azért, mert kifáradt volt férje ingerlésében, kínzá-
sában, — vagy azért hogy, gyanút gerjessen, mintha őt alattomosan meggyil-
koltá volna — Valóban el is terjedt a' hír az alattomos gyilkosságról. A' férj
befogatván, kérdőre vonatik, hol neje? — mire ő gondatlanul ezt felelte:
„megöltem!“ — Felszóllítva, mutatná-meg a' helyet, hova a' testet tette,
azt felelé, hogy ez lehetlen volna mivel; őt kályhájában hamuvá égette. — Mi-
dön éppen készülöben voltak őt kinzópadra vinni, hogy igaz vallomásra bírják,
megjelenik a' vélt nő. — A' helyett azonban, hogy e' jelenetnek megörült volna
a' férj, elborzadt haragját e' szavakban önté-ki: „Barbar asszony! elakarod, miu-
tánna életemet keserűvé teted, a' hamar halál általi vigasztalást is rabolni?“

*Figyelem ez tetés. Az előfizetésekkal eddig elkészült t. pártfogóit e'
lapoknak figyelemztetjük, hogy ezekből július elejétől fogva még foly-
vást teljes példányokkal szolgálhatunk, akár a' cs. k. postahivatalok-
nál akár a' Regelő hivatalában, Pesten, történjék a' megrendelés.*

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton

uri utsza 612.